

СИМЕОНЪ АНДРЕЕВЪ

На 31 мартъ тази година почина даровитиятъ писателъ Симеонъ Андреевъ. Роденъ подъ хубаво балканско небе, закърменъ съ светия трудъ на габровския занаятчия, отрасналъ при пѣсенъта на свѣтлоструйна Янтра, тоя достоенъ синъ на нашата земя служи цѣли тридесетъ и петъ години преданно и вдъхновено на българската книга, на българския вестникъ и на България.

Симеонъ Андреевъ обичаше отъ сърдце малкитѣ българчета и на тѣхъ посвети най-свѣтлитѣ страници отъ своето ведро и вдъхновено творчество. Той нѣмаше свои деца, но неговото чисто детско сърдце тупкаше ведно съ сърдцата на всички деца, прѣснати по всички краища на майка България. Затова неговитѣ разкази изъ живота на малкитѣ гражданчета и селянчета се четатъ съ наслада отъ малки и голѣми читатели. Разказитѣ му сж пропити съ обичъ къмъ труда и родната земя. Най-хубавата му художествена твор-

ба е романътъ „Еснафи“. Въ него е описанъ живота и борбата на българския занаятчия презъ време на възраждането. Третата частъ на тоя цененъ романъ остана недовършена.

Всички свои творби Симеонъ Андреевъ е написалъ на чистъ и звученъ български езикъ.

Въ единъ свой разказъ писателтъ ни разказва, какъ едничѣкъ синъ на бедна вдовица оплаква починалата си майка, като свири срѣдъ тиха нощъ на своя меденъ каваль. Въ омайнитѣ звуци младиятъ момѣкъ излива голѣмата скръбъ по изгубена майка и въ пѣсенъта намира утѣха. Такъвъ меденъ каваль звучеше въ чистата и волна душа на Симеонъ Андреевъ. Звуци на меденъ каваль, чрезъ който народната душа излива и радости, и скърби, се долавятъ въ всички творби на покойния даровитъ писателъ. Затова тѣ ще бждатъ винаги истинско богатство за българската книжнина.

Ранъ-Босилекъ

